

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

PhDr. L. P.

zastoupen Daňově-poradenskou kanceláří ARIADNA s.r.o.,
se sídlem Praha 3, Bořivojova 21

proti

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Brno, Masarykova 31,

žalovanému

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857 a č. j. 10505/15/5200-10421-709857,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857 a č. j. 10505/15/5200-10421-709857, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.342 Kč k rukám daňově poradenské kanceláře Ariadna s.r.o., a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 6. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857, a č. j. 10505/15/5200-10421-709857.
2. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 5. 9. 2014, č. j. 5455615/14/2011-05402-107217, o zastavení daňového řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999. ve věci řízení o obnově řízení ukončeného pravomocným platebním výměrem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu – Jižní Město ze dne 27. 1. 2003, č. j. 8913/03/011913/7435, kterým byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 548.410 Kč, a které bylo obnoveno (povoleno) rozhodnutím Finančního úřadu pro hl. m. Prahu – Jižní město o návrhu na obnovu řízení ze dne 20. 12. 2012, č. j. 288027/12/0119331072017.
3. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10505/15/5200-10421-709857, a kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 8. 9. 2014, č. j. 5336379/14/2011-24803-108121, o zastavení daňového řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu ve věci podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999.
4. Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, č. j. 288027/12/011933107217, povolil obnovu řízení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 z důvodu prokazatelně zfalšovaného podpisu na daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1999. Uvedená skutečnost byla zjištěna v průběhu vedeného trestního řízení a vedla správce daně k závěru, že podané daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 1999 bylo podáno neoprávněnou osobou, a že tedy relevantní daňové přiznání za příslušné zdaňovací období daňovým subjektem podáno nebylo.
5. Správce daně vydal dne 5. 3. 2013 výzvu k podání daňového přiznání za uvedené daňové období a následně dne 29. 3. 2013 obdržel řádné přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 1999.
6. Rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství, doručeným správcí daně dne 13. 11. 2013 byla podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavena řízení ve věci zamítnutí návrhu na obnovu řízení týkající se daně z příjmu fyzických osob zdaňovacích období roku 2000 a 2001. Důvodem byla zjištěná prekluze práva vyměřit (stanovit) předmětnou daň.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Finanční úřad pro hl. m. Prahu proto dne 8. 9. 2014 rozhodnutím č. j. 5336379/14/2011-24803-108121 zastavil daňové řízení ve věci podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999, neboť v řízení nešlo pokračovat z důvodu zmeškání zákonné lhůty pro stanovení daně.
8. Daňový subjekt proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857.
9. Daňový subjekt podal řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 dne 29. 3. 2013, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, a podle názoru správce daně nebylo možno ve věci postupovat jinak než podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu řízení zastavit. Odvolání daňového subjektu bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10505/15/5200-10421-709857.
10. Žalovaný se v obou rozhodnutích vypořádával s odvolacími námitkami, včetně námítky na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2010, č. j. 8 Ca 113/2007, ve znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. ledna 2012, č. j. 5 Afs 4/2011-50.
11. Žalovaný v rozhodnutí č. j. 10504/15/5200-10421-709857 uvedl, že vyměřit a doměřit daň lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (§ 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.), a že správce daně vydal rozhodnutí o povolení obnovy řízení až po uplynutí prekluzivní lhůty (dne 20. 12. 2012) pro stanovení daně, a proto byl povinen podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu řízení zastavit.
12. V druhém napadeném rozhodnutí č. j. 10505/15/5200-10421-709857 žalovaný uzavřel s tím, že daňový subjekt podal řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1999 dne 29. 3. 2013, tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Běh lhůty pro vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1999 se odvíjí od konce zdaňovacího období, v němž daňová povinnost vznikla, tj. ode dne 31. 12. 1999, přičemž poslední den lhůty uplynul v souladu s § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. dne 31. 12. 2002. Dne 29. 3. 2013, tj. po uplynutí lhůty pro vyměření daně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

13. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 10504/15/5200-10421-709857 a č. j. 10505/15/5200-10421-709857.
14. Žalobce namítal, že žalovaný opírá obě napadená rozhodnutí o svá vlastní rozhodnutí č. j. 28071/13/5000-14101-709857 a č. j. 28072/13/5000-14101-709857, v nichž vyjádřil svůj nesprávný názor, že došlo k prekluzi práva daň z příjmů za rok 1999 žalobci vyměřit.
15. Žalobce namítal, že žalovaný chybně opakuje, že lhůta pro dodatečné vyměření daně uplynula již 31. 12. 2005, aniž by toto tvrzení nějak doložil.
16. Žalobce namítal, že žalovaný se nevypořádal s námitkami podanými v odvoláních ohledně uplynutí prekluzivní lhůty a postupoval v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

17. Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. února 2010, čj. 7 Afs 20/2007- 73, a že tvrzení žalovaného o tom, že i v případě mimořádných opravných prostředků je desetiletá objektivní lhůta konečným limitem pro změnu daňové povinnosti, není v souladu se skutečností.
18. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 23. 9. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že ve věci žalobce jde o vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 a tak tříletá lhůta pro vyměření daně začala běžet dne 31. 12. 1999, přičemž poslední den pro vyměření uplynul dne 31. 12. 2002. Ve věci však dne 7. 10. 2002 byla zahájena daňová kontrola. Tříletá lhůta pro vyměření daně začala tedy běžet znovu ode dne 31. 12. 2002 a uplynula dne 31. 12. 2005. Žalovaný zmínil § 41 soudního řádu správního, podle něhož po dobu řízení před soudem tyto lhůty neběží. Vzhledem k tomu, že první žaloba byla podána až v roce 2007, nelze stavění lhůt podle citovaného ustanovení použít. Tříletá lhůta pro vyměření daně za rok 1999 tedy uplynula dne 31. 12. 2005.
19. Žalovaný dále uvedl, že správce daně vydal rozhodnutí o povolení obnovy řízení až po uplynutí lhůty dne 29. 3. 2012, a proto nebylo lze postupovat jinak než rozhodnout o zastavení řízení oběma rozhodnutími Finančního úřadu pro hl. m. Prahu.
20. Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo ve dne 28. 8. 2018, při nichž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Ze správního spisu soud ověřil, že dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Prahu - Jižní Město ze dne 27. 1. 2003, č. j. 8913/03/011913/7435, č. j. 8929/03/011913/7435 a č. j. 8980/03/011913/7435, byla žalobci doměřena za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1999, 2000 a 2001 ve výši 548 410 Kč, 793 111 Kč a 536 709 Kč. Proti uvedeným dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, které ovšem vzal svým podáním ze dne 22. 4. 2003 zpět. Dnem zpětvzetí odvolání nabyly dodatečné platební výměry právní moci.
23. Podáním ze dne 24. 4. 2003 požádal žalobce o obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1999, 2000 a 2001. Jako důvod

uvedl, že mu daň byla doměřena na základě údajů uvedených v daňových přiznáních, které ovšem neodpovídají skutečnosti, neboť vycházejí z příjmů, kterých nedosáhl. Žalobce pověřil od roku 1999 vedením svého účetnictví externí účetní. Zároveň se s účetní dohodl, že se bude podílet na uskutečňování obchodů v rámci jeho živnosti. Až po provedení daňové kontroly a získání účetních dokladů, které do té doby měla u sebe účetní, žalobce zjistil, že obchody, které měla organizovat účetní, nikdy neproběhly, přestože byly zaneseny v účetnictví žalobce. Své účetnictví následně předal specializované společnosti, která provedla jeho rekonstrukci. Z tohoto důvodu žalobce požádal, aby mu bylo v rámci obnoveného řízení umožněno předložit ke kontrole rekonstruované účetnictví, které dokládá jeho skutečnou činnost. Příjmů uvedených v daňových přiznáních za roky 1999, 2000 a 2001 totiž nikdy nedosáhl a činnosti, které byly zachyceny v jeho účetnictví, nikdy neuskutečnil.

24. Správce daně žádost o obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1999, 2000 a 2001 rozhodnutími ze dne 28. 5. 2003, č. j. 84714/03/011938/7235, č. j. 87917/03/011938/7235 a č. j. 87918/03/011938/7235, zamítl, neboť shledal, že nebyly naplněny podmínky pro obnovu řízení podle § 54 odst. 1 zákona o správě daní.
25. Proti rozhodnutím správce daně o zamítnutí žádosti o obnovu řízení podal žalobce odvolání, která žalovaný rozhodnutími ze dne 30. 1. 2007, č. j. 996/07-1100-107110, č. j. 997/07-1100-107110 a č. j. 998/07-1100-107110, zamítl.
26. Tato rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobami. Městský soud tyto žaloby rozsudky ze dne 30. března 2010, č. j. 8 Ca 112/2007 - 24, č. j. 8 Ca 113/2007 - 24 a č. j. 8 Ca 114/2007 - 27, zamítl s tím, že akceptoval tvrzení žalobce o tom, že nevěděl o klamavém jednání účetní a že nebyl informován o skutečném stavu účetnictví ani o zfalšování účetních dokladů. Ovšem podle § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v relevantním znění, nese daňový subjekt odpovědnost za věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost svého účetnictví i tehdy, jestliže jeho vedení svěří jiné osobě. Na jeho účetnictví se podle městského soudu v takovém případě pohlíží, jako by je vedl sám. V daném případě je tedy třeba hledět na věc tak, že žalobce sám nesl odpovědnost za řádné vedení účetnictví a případné vady spočívající v evidování fiktivních obchodních případů a vyhotovování nepravdivých účetních dokladů jdou plně k jeho tíži, jako kdyby je evidoval, resp. vyhotovil sám. Jakkoliv je tedy možné, že byl ze strany své účetní oklamán, je tato skutečnost relevantní jen ve vztahu mezi ním a účetní a do vztahu ke správci daně se nijak nepromítá. Za této situace se městský soud ztotožnil s názorem správce daně, že okolnosti uvedené v žádosti o obnovu řízení nejsou z hlediska možné obnovy řízení relevantní, neboť se dovolávají podvodného jednání účetní, která však jednala z pověření žalobce a její úkony jsou proto považovány za úkony samotného žalobce. Žalobce se tedy nemůže dovolávat vad a nesprávností účetnictví, které sám vedl a za které nese odpovědnost. Na základě tohoto závěru soud shledal nedůvodnými veškeré žalobní námitky, které byly založeny na tvrzení žalobce, že neznal pravý stav svého účetnictví. Soud nepřisvědčil ani námitkám, podle nichž se žalovaný v napadených rozhodnutích nevypořádal se všemi odvolacími důvody. S touto výtkou Městský soud v Praze sice souhlasil, ovšem jednalo se podle jeho názoru pouze o vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Takový stav nemohl nastat, protože žalobcem uvedené důvody nemohly být zákonným podkladem pro nařízení obnovy řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Městský soud v Praze tedy všechny tři žaloby zamítnul, nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. ledna 2012, č. j. 5 Afs 4/2011 – 50, vyhověl kasačním stížnostem žalobce a zrušil rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2010, č. j. 8 Ca 112/2007 – 24, č. j. 8 Ca 113/2007 – 24 a č. j. 8 Ca 114/2007 – 27, jakož i rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 30. 1. 2007, č. j. 996/07-1100-107110, č. j. 997/07-1100-107110 a č. j. 998/07-1100-107110, a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
28. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. ledna 2012 mj. uvedl, že správce daně se nevypořádal s tvrzením žalobce, jenž v žádosti o obnovu řízení uvedl, že své účetnictví předal specializované společnosti, která provedla jeho rekonstrukci, a požádal, aby mu bylo umožněno předložit rekonstruované účetnictví ke kontrole v rámci nového řízení. V této souvislosti bylo namíste posoudit, zda se nejedná o nový důkaz ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní, který nemohl být bez zavinění daňového subjektu uplatněn již dříve v řízení a jenž by mohl mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Byla-li totiž daňová povinnost stanovena za užití pomůcek, mohly by se nově vyskytnuvší důkazy stát důvodem pro povolení obnovy řízení, neboť před tím, než se správce daně rozhodne pro náhradní způsob stanovení daně (za užití pomůcek), musí mít postaveno najisto, že za dané důkazní situace skutečně není možné stanovit daň dokazováním. Proto je nutno zkoumat při rozhodování o žádosti o obnovu řízení i to, zda by nové důkazy či skutečnosti mohly zvrátit posouzení podmínek pro stanovení daně za použití pomůcek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2006, č. j. 1 Afs 36/2006 – 87, publikovaný pod č. 1078/2007 Sb. NSS). Správce daně však takto nepostupoval a vůbec se nevypořádal s otázkou, zda by rekonstruované účetnictví představovalo nový důkaz odůvodňující obnovu řízení či nikoliv.
29. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že správce daně se nevypořádal s důvody, které žalobce uvedl v žádosti o obnovu řízení, nezabýval se ani žalovaný posouzením důvodů obnovy z uvedených hledisek. Žalovaný posuzoval toliko dílčí otázku, zda lze za důvod pro obnovu řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní považovat písmoznalecký posudek, který jako nový důkaz nepravosti jeho podpisu na daňovém přiznání za zdaňovací období roku 1999 předložil stěžovatel, a dále otázku, zda lze za důvod obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní považovat daňová přiznání. Za nesprávný přitom považuje Nejvyšší správní soud názor žalovaného, že dodatečné platební výměry v daném případě nejsou rozhodnutí učiněná na základě řádných daňových přiznání stěžovatele. Jak již bylo totiž uvedeno, správce daně při stanovení výše daně použil jako pomůcku pro určení výše příjmů stěžovatele údaje uvedené v daňových přiznáních za zdaňovací období roků 1999, 2000 a 2001.
30. Za situace, kdy se správce daně nedostatečně vypořádal s důvody, jež stěžovatel uvedl v žádosti o obnovu řízení, a tato skutečnost byla v odvolání namítána, se měl žalovaný s tvrzenými důvody obnovy sám vypořádat v rámci odvolacího řízení. Neučinil-li tak, jsou jeho rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
31. *Podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.*

32. Podle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.
33. Podle § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. žádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.
34. Podle § 55 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. správce daně nařídí obnovu řízení z úřední povinnosti, pokud nezaniklo právo na vyměření daně. Povolení nebo nařízení obnovy řízení má vůči takto přezkoumávanému rozhodnutí odkladné účinky až do doby doručení rozhodnutí ve věci vydaného v obnoveném řízení s výjimkou zajišťovací exekuce.
35. Podle § 55 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. nové řízení ve věci provede správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni; rozhodl-li o obnově řízení odvolací orgán, je správce daně při řízení vázán jeho právním názorem.
36. Podle § 55 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. novým rozhodnutím ve věci se původní rozhodnutí ruší, pokud se ho důvod obnovy řízení týká. Proti novému rozhodnutí ve věci se lze odvolat.
37. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 12. ledna 2011, čj. 5 Afs 15/2009 – 122, výklad § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2009 učiněný v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, se uplatní ve všech případech daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení a kde je toto ustanovení používáno.
38. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. února 2010, čj. 7 Afs 20/2007- 73:
- I. Obecná prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se bez dalšího neuplatní v řízení o tzv. mimořádných opravných prostředcích podle části páté tohoto zákona, ani v řízení o dodatečném daňovém přiznání podle § 41 zákona, pro něž tento zákon upravuje lhůty zvláštní. Lhůta podle § 47 odst. 1 citovaného zákona se tedy v těchto řízeních uplatní jen v případech, kdy na ni zvláštní úprava těchto institutů v tomto zákoně přímo odkazuje, a kdy je tak lhůta pro vyměření (doměření) daně přímou součástí zvláštní lhůty pro použití příslušného mimořádného opravného prostředku, případně pro podání dodatečného daňového přiznání. Zároveň lze tuto lhůtu v takových případech použít právě jen v uvedeném rozsahu, tj. jako součást zvláštní lhůty pro použití daného procesního institutu.
- II. V řízení o tzv. mimořádných opravných prostředcích i o dodatečném daňovém přiznání se naopak plně uplatní konečná desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně upravená v § 47 odst. 2 větě druhé zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.
39. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2012, čj. 8 Afs 29/2011-78, lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle § 47 zákona

č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti (§ 41 a § 120 s. ř. s.).

40. *Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže e) nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon,*
41. Městský soud v Praze přezkoumal obě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství napadená žalobou s přihlédnutím k námitkám, které žalobce uplatnil v podané žalobě a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
42. Stěžejní žalobní námitky se týkají otázky uplynutí, resp. neuplynutí prekluzivní lhůty, v níž by bylo možno daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 vyměřit, resp. doměřit. Odvolací finanční ředitelství v obou případech má za to, že vzhledem k uplynutí objektivní desetileté prekluzivní lhůty již nelze ani povolit obnovu, a tedy ani rozhodnout o daňové povinnosti žalobce na základě daňového přiznání, které podal po výzvě správce daně dne 29. 3. 2013.
43. V inkriminované věci je nesporné, že žádost o obnovení řízení podal žalobce dne 24. 4. 2003, a to poté, kdy u něho byla dne 17. 1. 2003 ukončena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za období 1999-2011. O této žádosti původně rozhodnul Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, č. j. 288027/12/011933107217, jímž povolil obnovu řízení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 z důvodu prokazatelně zfalšovaného podpisu na daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1999.
44. Městský soud v Praze má za to, že žalobce správně tvrdí, pokud jde o subjektivní tříletou prekluzivní lhůtu, že se v případě řízení o obnově řízení uplatňuje jenom v jejím samotném začátku. Jde o to, že návrh na obnovu řízení musí být podán v otevřené tříleté lhůtě a v dalším řízení, kdy příslušný orgán rozhoduje o tom, zda obnovu povolí, popř. rozhoduje dále v obnoveném řízení, se už k této lhůtě nepřihlíží. Tento závěr podle soudu je nesporný s ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7Afs 20/2007-73, a proto v tomto smyslu se soud se žalobcem ztotožnil.
45. Obě žalobou napadená rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství pak vycházejí z toho, jak v případě obnovy řízení, tak vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 na základě nově podaného daňového přiznání, že nebylo možno řízení dále vést s ohledem na marné uplynutí desetileté prekluzivní lhůty stanovené zákonem č. 337/1992 Sb. Nicméně soud má za to, že i s během této lhůty a s otázkou, zda skutečně uplynula či nikoliv, se bude muset Odvolací finanční ředitelství znovu vypořádat, neboť i tato objektivní desetiletá prekluzivní lhůta je ovlivněna skutečností, že v mezidobí probíhala řízení před správními soudy ve smyslu § 41 soudního řádu správního. Objektivní desetiletá lhůta není vyňata z účinku § 41 soudního řádu správního. Pokud v průběhu roku 2007 byly podány žaloby k Městskému soudu v Praze a následně pak probíhala řízení o těchto žalobách, koneckonců i o kasačních stížnostech, tak to nutně muselo podle názoru soudu vliv na průběh objektivní desetileté prekluzivní lhůty. Nelze než odkázat opět usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 29/2011-78. Tento právní názor byl Nejvyšším správním soudem potvrzen rovněž v následném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2012, čj. 8 Afs 29/2011-78, podle něhož lhůty

stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb. neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti (§ 41 a § 120 s. ř. s.).

46. Městský soud v Praze dále poukazuje na skutečnost, že v obou žalobou napadených rozhodnutích se Odvolací finanční ředitelství vypořádalo s během objektivní desetileté lhůty s tím, že i v případě mimořádných opravných prostředků je desetiletá objektivní lhůta konečným limitem pro změnu daňové povinnosti, a že stavění jejího běhu nebylo v inkriminované věci možné, neboť první žaloba k Městskému soudu v Praze byla podána až v roce 2007 a lhůta pro dodatečné vyměření uplynula již dne 31. 12. 2005. Nicméně tohle vyjádření žalovaného je mylné, resp. nesrozumitelné, neboť dne 31. 12. 2005 jak vyplývá z obsahu spisu, uplynula subjektivní tříletá prekluzivní lhůta, nikoliv lhůta desetiletá, k níž se tedy odvolací správní orgán v úvodu toho odstavce vyjadřuje. Ta měla uplynout, jak lze najít na jiném místě obou rozhodnutí, až dne 31. 12. 2009.
47. Byly-li v mezidobí, tedy v roce 2007, podány žaloby k Městskému soudu v Praze a následně pak kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, tak rozhodně desetiletá lhůta nemohla k 31. 12. 2009 marně uplynout. Z uvedených důvodů se soud ztotožnil s argumentací žalobce a dospěl k závěru, že je nezbytné napadená rozhodnutí zrušit s tím, že se zásadní otázkou délky uvedených lhůt a okamžikem jejich marného uplynutí musí Odvolací finanční ředitelství znovu vypořádat s přihlédnutím k závěrům, které vyplývají z obou dvou citovaných usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Městský soud v Praze přezkoumal napadený postup správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost rozhodnutí. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
49. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 6.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání, 3x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 18.342 Kč, včetně 21 % DPH.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil začátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.